

ledes at Forslaget i den nævnte Henseende bliver fuldstændigt; og derfor er der i Ændringsforslag Nr. 1 optaget en ny Affattelse af det første Stykke af Lovforslagets § 1. Men de Bestemmelser, som findes heri, ere i det væsentlige Gentagelser af, hvad der findes i Loven af 1886 § 4; det gælder Litr. a., og det gælder Begyndelsen af Litr. b. For saa vidt det her nævnes, at Sikkerheden kan stilles i saadanne Værdipapirer, hvori umyndiges Midler anordningsmæssigt kunne anbringes, saa er denne Bestemmelse optagen fra selve det foreliggende Lovforslag og er altsaa heller ikke ny. Derimod er, den sidste Sætning, at, for saa vidt Sikkerheden stilles i Panteobligationer i faste Ejendomme, kan denne Sikkerhed kun modtages med Finansministerens Samtykke, for saa vidt ny. Der er Forholdet dette, at efter den nu bestaaende Lovgivning kan der ikke stilles Sikkerhed i Panteobligationer, der give Pant i Bygninger, men derimod kun i Panteobligationer, der give Pant i Landejendomme, og der er saa det mærkelige, at det er tilfredsstillende, saafremt Pantesikkerheden naar indtil to Tredjedele af Vurderingssummen, altsaa ud over den Sikkerhed, som man ellers vil forlange for Anbringelsen af umyndiges Midler. Endvidere kan man som Sikkerhed stille Panteobligationer, hvorved der gives Pant i ubebyggede Jorder, men efter en Taksation som er ganske ubrugelig. Naar nu det foreliggende Forslag begynder med en Henvisning til Reglen i Loven af 1896 § 4, saa kunde det jo stille sig tvivlsomt, hvorledes Forholdet var med Hensyn til en Sikkerhedsstillelse i Panteobligationer, uagtet det maa erkendes, at Panteobligationer, for saa vidt de give samme Sikkerhed, som kræves for umyndiges Midler, gaa ind under de Udtryk, som bruges i det foreliggende Forslag, nemlig „saadanne Værdipapirer, hvori umyndiges Midler anordningsmæssigt kunne anbringes“; derind under falde nemlig de paagældende Panteobligationer. Naar man nu, saaledes som det er sket i Ændringsforslaget, stryger Henvisningen til Loven af 1886, opnaar man paa dette Punkt fuldstændig Klarhed, idet den nævnte Sætning, som jeg nu tillod mig at fremhæve, ogsaa omfatter Panteobligationer; og Reglen bliver da, at Sikkerheden kan stilles i Panteobligationer i det hele taget baade med Pant i Bygninger og med Pant i Landejendomme, naar den Sikkerhed, som de paagældende Panteobligationer give, tilfredsstillende Fordringerne for Anbringelse af umyndiges Midler. Der

er altsaa nu opnaaet Klarhed her paa dette Punkt. Det ny er saa, at det er tilføjet, at dog kunne saadanne Panteobligationer kun modtages med Finansministerens Samtykke. Dette er nødvendigt, fordi det er en Selvfølge, at Finansministeren maa have Ret til at censurere den Taksationsforretning, der ligger til Grund for Vurderingen af det paagældende Pant. Uden dette kan man jo ikke gaa ind paa den paagældende Regel, og det er da den simpleste Maade at udtrykke det paa at sige, at disse Panteobligationer ikke modtages uden Finansministerens Samtykke.

Den under Litr. c. indeholdte Bestemmelse er optagen fra Loven af 1886 § 4. Naar det derimod i Ændringsforslag Nr. 1 i Slutningen hedder, at „Ombytning af en af de under b. og c. nævnte Sikkerheder med en anden kan kun ske med 3 Maaneders Varsel“, saa er denne Bestemmelse ny. Der indeholdes i Forslaget ikke nogen Regel for, om vedkommende Kassebetjent skal have Adgang til, naar han en Gang har stillet en Sikkerhed, saa senere at ombytte den. Selvfølgelig vil en saadan Adgang blive indrømmet, men Spørgsmaalet er, om han har Ret til at fordre den, og fordre den til den Tid, han vil have det. For dette Tilfælde gives der nu en Regel her, hvorefter han faar en Ret til at forlange Ombytning, men saaledes at han bliver begrænset til at give 3 Maaneders Varsel. Dette sidste er nødvendigt. Naar man nemlig gaar til at indrømme Kassebetjentene Adgang til at stille almindelige Børseffekter som Sikkerhed for deres Oppebørsler, og derpaa gaar jo det foreliggende Lovforslag ud, opstaar der Fare for, at vedkommende Kassebetjent skal benytte Kurssvingninger i Terminerne til at jobbe med de paagældende Papirer og forlange dem ombyttede blot for at tjene en ringe Fordel paa Kurssvingningerne. Dette kan Administrationen ikke staa sig ved. Man kan ikke staa sig ved, at der i stort Omfang i selve Terminerne fremkommer Fordringer om øjeblikkelig Ombytning af de almindelige Værdipapirer. Det er for at forhindre dette, at et Varsel af 3 Maaneder er forlangt i Ændringsforslaget. Noget andet er, at man selvfølgelig ikke fra Administrationens Side vil nægte vedkommende Kassebetjent Ret til at faa en Ombytning iværksat straks, naar han kan paavise, at han har tilstrækkelig Interesse deri.

Ændringsforslaget Nr. 2 er en Redaktionsændring. — Nr. 3 er optaget efter en Henstilling, der kom til mig fra det ærede